

Вороненя і Соловей

Василь Сухомлинський

Вивела Ворона одне-єдине пташеня — Вороненя. Любила своє дитя, балувала його смачними черв'ячками.

Одного разу полетіла Ворона по їжу й пропала. Уже й сонечко піднялося вище дерева, на якому жили Ворона з Вороненям, а матері все немає.

Заплакало Вороненя. Плаче, сльози струмками ллються на землю. Птахи, що жили у лісі, замовкли" жаль їм бідну пташку.

Почув Соловей плач Вороненяти. Затріпотіло від жалю Солов'їне серце. Залишив своє гніздечко Соловей, прилетів до воронячого гнізда, сів поряд з Вороненям і заспівав свою чудову пісню.

Навіть вітер стих, ніби заслухався.

А Вороненя ніби й не чує Солов'їного співу, заходиться від плачу.

Та ось почуло Вороненя: десь удалині залунав материн голос: кар, кар... У ту ж мить воно перестало плакати, каже Солов'ю:

— Чуєш, це моя, моя мама співає! Замовкни, будь ласка, не пищи!

— Кар, кар, кар... долинуло зблизька, і Соловей замовк. Він перелетів на сусіднє дерево й задумався...

У той вечір ліс не чув Солов'їного співу.